

ת"פ 26013/12/20 - מדינת ישראל נגד ע' מ' א' י'

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 26013-12-20 מדינת ישראל נ' א' י'
בפני כבוד השופטת עמיתה פרנקל (שיפמן) ליאורה

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ע' מ' א' י'

הנאשמים

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המכיל שני אישומים והמייחס לו עבירות של תקיפה הגורמת חבלה ממש של בן זוג, עבירה לפי סעיף 382 (ג) לחוק העונשין התשל"ז - 1977 (להלן: "החוק") על פי עובדות האישום הראשון, ועבירה של תקיפה סתם של בן זוג, עבירה לפי סעיף 382 (ב) לחוק על פי עובדות האישום השני.

בחלק הכללי, נטען כי במועד הרלוונטי לכתב האישום הנאשם והגב' כ' ע' א' ק' (להלן: "המתלוננת") היו נשואים מזה 5 חודשים והתגוררו יחדיו ברחוב 00 במושב ----- (להלן: "הבית").

נטען בעובדות האישום הראשון כי בתאריך 19/2/20 בשעה 01:40 או בסמוך לכך על רקע ויכוח שהתגלע בין הנאשם למתלוננת, בעוד הנאשם בגילופין, אודות תשלום שכר הדירה, קילל הנאשם את המתלוננת באומרו "זונה" וכן תקף אותה בכך שסטר בפניה וכן זרק על רגלה של המתלוננת חפץ. נטען כי כתוצאה מתקיפת הנאשם נגרמה למתלוננת שריטה מדממת ברגלה הימנית. נטען כי במעשיו המתוארים לעיל תקף הנאשם את המתלוננת שלא כדין וללא הסכמתה וגרם לה בכך חבלה של ממש.

בעובדות האישום השני נטען כי כחודשיים עובר למועד המתואר באישום הראשון, במועד שלא ידוע למאשימה, התגלע ויכוח בין הנאשם למתלוננת אודות תשלום שכר הדירה, בנסיבות אלה תקף הנאשם את המתלוננת בכך שהכה אותה בגבה, במעשיו המתוארים לעיל תקף הנאשם את המתלוננת, כך נטען, שלא כדין וללא הסכמתה.

מענה הנאשם

בישיבת יום 19/4/21 הנאשם אישר את החלק הכללי בכתב האישום, אישר כי במועד הנקוב באישום הראשון היה ויכוח עמוד 1

בינו לבין המתלוננת, הכחיש שהיה בגילופין, הכחיש שהיה תחת השפעת אלכוהול, טען כי לא קילל את המתלוננת ולא תקף אותה.

לדבריו, המתלוננת איימה עליו וגרשה אותו מהבית ונעלה את הדלת והוא זה שהתקשר למשטרה וביקש להגיש תלונה.

באשר לאישום השני, טען כי המועד הנטען לביצוע העבירה לא מצוין בעובדות כתב האישום, הכחיש את ביצוע העבירה. טען כי ההכחשה היא גם מחוסר ידיעה. טען כי אינו יודע לאיזה תאריך מיוחסת העבירה ומעבר לאמור הכחיש אירוע אלימות בינו לבין המתלוננת.

ראיות התביעה

התביעה זימנה למתן עדות את המתלוננת, סייר, מר חנוכייב והגישה מוצגים בהסכמה.

הנאשם מסר עדות כעד הגנה.

מוצגי התביעה

המוצג 1/ת

המוצג הינו אמרתו של הנאשם אשר נגבתה ביום 19/2/20 בשעה 04:32. הנאשם הוזהר בכך שהיום בביתו ב----- הוא תקף את המתלוננת ותקפה גם בעבר.

האמרה תורגמה מערבית לעברית ומעברית לערבית על ידי השוטר מואפק חריס.

הנאשם נשאל והשיב שאינו מעוניין להיוועץ בעו"ד עובר לחקירה.

טען כי לא שתה אלכוהול, טען כי אם המתלוננת טוענת שהוא שתה אלכוהול ביום האירוע, אין היא דוברת אמת.

טען כי הוא אינו שותה אלכוהול ככלל, הוא שותה רק בימי שבת ופעם בשבוע.

טען כי הוא נשוי למתלוננת מעל ל- 5 חודשים. מסר כי הדירה ב----- היא שלו, בחוזה נרשם כי שניהם שוכרים את הדירה, אולם הוא זה שמשלם את דמי השכירות.

טען כי אם המתלוננת טוענת שהיא משלמת את דמי השכירות אין היא דוברת אמת.

טען כי אין בעיות בתשלום דמי השכירות מידי חודש בחודשו. טען כי בזמן שהקבלן משלם לו כסף הוא משלם ואם הקבלן לא משלם לו בזמן מתעוררת בעיה. בחודש בו ארע האירוע הקבלן לא העביר לו את הכסף בזמן והוא גם לא רצה להמשיך לגור באותה דירה, הוא רצה לעבור דירה לאזור התחנה המרכזית בנתניה ועל כך התגלע הויכוח בינו לבין המתלוננת.

לשאלה מדוע הוא חזר ביום האירוע לביתו בשעה 22:00, השיב כי הוא יצא מהעבודה בשעה 17:00, הגיע לבית בסמוך

לשעה 21:00, המתלוננת לא רצתה להכניס אותו לבית, הוא הלך לחברים בתחנה המרכזית, הם ישנו ולאחר מכן הוא חזר וביקש שיתקשרו למשטרה.

נשאל והשיב שלתחנה המרכזית הוא הגיע ברגל. נאמר לנאשם כי התחנה המרכזית אינה קרובה למושב ----- ותמוה כיצד הוא הצליח להגיע לתחנה המרכזית ולחזור למושב תוך שעה ברגל. הנאשם השיב כי הוא עושה ספורט ואין זה קשה עבורו.

נטען כלפי הנאשם שאשתו הריחה ממנו ביום האירוע אלכוהול והאם הוא בטוח שלא שתה, השיב כי הוא לא שתה, לא קילל את המתלוננת כנטען כלפיו, לא הכה אותה כנטען כלפיו וטען כי אם הוא היה מרביץ לה הוא היה יוצא מהבית.

כפר בכך שהוא זרק משהו לרגלה, שגרם לה לפציעה. עת הוצגה בפניו תמונת הרגל הפצועה של המתלוננת, השיב כדלקמן:

היא עושה בעיות מאז שהתחתנו, היא מדברת עם מישהו אחר והיא עשתה לעצמה את השריטה הזאת ברגל. טען כי לא היה לו שום דבר לזרוק עליה ביום האירוע. לגבי האירוע הנטען באישום השני, טען כי לא הכה את המתלוננת בגבה כחודשיים עובר למועד בו נחקר. טען כי אינו יודע מדוע המתלוננת מפחדת מפניו.

נשאל אם יש לו משהו להוסיף ואמר כי כל הבעיה היא בשל הסכם הנישואין, המתלוננת לא רוצה להביא לו את הסכם הנישואין כדי לשנות את הסטטוס במשרד הפנים.

המוצג ת/2

המוצג הינו מזכר שערך השוטר יוסי מויאל ביום 9.3.20, בו ציין עורך המזכר כי הוא שוחח עם הנאשם ושאל מיהם החברים אליהם הלך באזור התחנה המרכזית. הנאשם אמר שאינו מערב אף אחד וסירב למסור שמות.

המוצג ת/3

המוצג הינו דוח פעולה שערך רס"ר חרייס מואפק ביום 19/2/20 בשעה 01:43:18.

בפרטי המקרה צוין כי המודיע ולאדי הוא סייר של הישוב והוא דיווח על חשש לחיי אדם ומצוקה במושב -----, נמסר שיש אדם סודני שסיפר שיש לו בית ואינו יכול להיכנס הביתה. לא כ"כ הצליח לדבר בעברית אבל אמר שיש בלגן בבית. ככל הנראה יש חברה ממשפחה ערבית והוא לא יכול להיכנס הביתה. בן 46, יש לו תעודת זהות.

הסייר ביקש ניידת למקום וטען כי אין נפגעים.

בפרטי האירוע נטען ע"י עורך הדוח כי הוא הגיע לישוב ----- לרחוב -----, וחבר לצוות הביטחון של הישוב אשר היה ביחד עם הבחור עליו דיווחו. המאבטח, מר ולאדי חנוכייב, מסר כי במהלך הסיור שלו הוא הבחין בבחור הסודני שהולך ברגל. פנה אליו והבחור הסודני מסר לו כי אישתו הוציאה אותו מהבית בגלל דמי שכירות.

בדוח צוינו הפרטים של הבחור הסודני, צוין כי הוא נשוי לבחורה בשם אכראם מזה חמישה חודשים, והיא ביקשה ממנו

לצאת ולמשוך כסף לטובת תשלום דמי שכירות, הוא יצא הוא לא מצא כספומטים עובדים, חזר לבית, אמר לה שכרגע אין כספומט שעובד, ובתגובה אמרה לו שאין כניסה לבית וזרקה את חפציו החוצה.

עורך הדוח ציין כי נדף ריח חזק של אלכוהול מפיו של עלי, קרי, הבחור הסודני.

ציין כי בהמשך הם ניגשו יחד לבית, עלי הצביע על הדירה, עורך הדוח הקיש על הדלת ולא היה מענה, הוא צעק משטרה ולא היה מענה. הפלאפון של עלי היה כבוי והוא לא זכר את מספר הטלפון של אכראם. בהמשך הגיע בעל הבית מר תומר גלילי, שמסר שדיירים התקשרו אליו ומסרו שיש משטרה.

עורך הדוח הסביר לתומר מה ארע. תומר חייג לפלאפון של אכראם אך לא היה מענה, בהמשך הקיש בדלת ולא היה מענה. הוא ניגש לביתו להביא מפתח לדירה. ניסיון לפתוח את הדלת לא צלח כי היתה נעולה מבפנים והיה מפתח בתוך הצילינדר.

תוך כדי ניסיון פתיחת הדלת בעל הבית תומר מסר לעורך הדוח כי לפני שלושה חודשים, היה ריב ביניהם ושכנים סיפרו שעלי היכה אותה.

בהמשך, עורך הדוח המשיך לחייג לפלאפון של אכראם עד שענתה לו. הוא הזדהה בפניה כשוטר, ביקש שתפתח את הדלת.

השוטר הנוסף נשאר עם עלי בחצר, ועורך הדוח ניגש לדירה, בה נכחה אישתו של עלי, גב' אכראם, עבד אל קאדר.

עורך הדוח ציין כי היתה מפוחדת.

מתשאול בשפה הערבית עלה כי אכראם לא רוצה את עלי בעלה, כיוון שהוא יוצא וחוזר שיכור ומרביץ לה.

באשר ליום האירוע, מסרה כי הוא חזר שיכור לבית, היא ביקשה ממנו לשלם כסף עבור דמי השכירות של הדירה, הוא יצא, חזר ללא כסף, נוצר ביניהם ויכוח במהלכו הרביץ לה וזרק לעברה חפץ שפגע ברגל ימין ופצע אותה.

אכראם הציגה בפני השוטר, שריטה בכף רגל ימין, אותה תיעד במצלמת הטאבלט ושייך אותה לדוח.

ציין כי הדירה היתה מסודרת חלקית והיו בגדים וחפצים שהיו מונחים בערימות על הריצפה.

ציין כי ביקש את אכראם להתלוות לתחנת המשטרה והודיע לעלי שהוא מעוכב בקשר לתקיפה.

לציין כי התביעה הציגה כראיה את התוצר מצלמת הגוף של החוקר, תקליטור אשר סומן כמוצג ת/4, ובמצלמת הגוף ניתן לראות בין השאר בגדים על הריצפה.

המוצג ת/4

המוצג הינו תקליטור דיסק התוצר ממצלמת הגוף של השוטר.

המוצג ת/5

המוצג הינו מזכר שערכה השוטר סיגל זאנה, בו תיעדה את השיחה עם בעל הדירה תומר, בין השאר ציינה כי בתגובה לבקשתה שתומר ימסור לה את מספר הטלפון של השכנים, על מנת לגבות מהם עדות, אמר לה תומר שמדובר בשכן ולא בשכנים אשר לא רוצה כל מעורבות לאירוע או למשטרה. אותו שכן לא ראה מאומה, אלא רק שמע צעקות.

המוצג ת/6

המוצג הינו מזכר שערכה השוטר קורל מכני ועניינו דוח תובנות מצלמות גוף.

השוטר צפתה בסרטון ממצלמת הגוף של השוטר וציינה כי השוטר נצפה משוחח עם בעל דירה שמסר לו מספר טלפון, בהמשך השוטר לקח מפתח מבעל הדירה וניסה לפתוח את הדלת ללא הצלחה. בהמשך השוטר ביקש מבעל הדירה שיתקשר לדיירת, בהמשך השוטר התקשר ונשמע משוחח עם האישה בערבית ומבקש ממנה לפתוח את הדלת. בהמשך השוטר ניגש אל האישה שוחח איתה בערבית, שאל אותה למה לא פתחה את הדלת, ענתה כי פחדה כי חשבה שזה הוא, וסיפרה שהוא חוזר כל לילה שיכור, והערב הוא חזר בשעה 20:00. היא שאלה מה עם שכר הדירה, הוא אמר לה תביאי משטרה או את נתניהו, לא מעניין אותו והתחיל לקלל אותה ולהרביץ לה והלך. השוטר שאל אותה כיצד הרביץ לה, והיא השיבה שנתן לה כמה כאפות וגם מכה בגב. לשאלת השוטר אם אירעו אירועי אלימות קודמים, השיבה בחיוב והוסיפה שבעלי הבית יודעים ובהמשך מתואר שהשוטר עיכב את הגבר.

המוצג ת/7

הינו מזכר שערכה החוקרת שרית מסורי, בו צוין כי התקשרה לתומר, ושאלה אותו באיזה שכנים מדובר שסיפרו שהוא מכה את האישה. תומר מסר כי מדובר באמא שלו, כאראם סיפרה לאמא שלו בעבר, כי בעלה תקף אותה.

בהמשך השוטר התקשרה לכאראם ושאלה אודות האירוע שארע בעבר, כאראם סיפרה שהאירוע ארע בבית, הוא בא שיכור ושאלה אותו מה עם שכר הדירה, הוא החל לקלל ונתן לה מכה בגב. אף אחד לא ראה את זה אבל סיפרה לאמא של בעל הבית הגב' סוניה.

בהמשך ציינה עורכת הדו"ח כי היא התקשרה לסוניה וקבעה איתה שיבוא מישוה לגבות ממנה עדות.

המוצג ת/8

המוצג הינו מזכר נוסף שערכה השוטר שרית מסורי בו ציינה שהתקשרה לכאראם ביום 30.4.20 מספר רב של פעמים, ולא היה מענה.

המוצג ת/9

המוצג הינו מזכר נוסף שערכה השוטרת שרית מסורי בו ציינה כי התקשרה לכאראם ולא היה מענה ביום 30.4.20.

המוצג ת/10

המוצג הינו תצלום כף רגלה של המתלוננת ועל גבי גב כף הרגל נצפית שריטה מדממת.

המוצג ת/11

המוצג הינו תצלום של המתלוננת וכף הרגל הפצועה.

המוצג ת/12

המוצג הינו מזכר שערך השוטר ברזילי דורון, בו ציין כי הבחין בכף רגלה הימנית של הקורבן, בפציעה של שריטה אדומה לאורך כף הרגל וצילם בנייד שלו את הפציעה.

המוצג ת/13

המוצג הינו מזכר שערך השוטר ברזילי דורון, בו ציין כי ביום 19.2.20 הוא קיבל תלונה מכ' ע' א' ק' והנ"ל דיברה בעברית מהרגע הראשון שדיבר איתה.

המוצג ת/14

המוצג הינו מזכר שערך השוטר צבי טיפנברונר בו ציין שביום 25.5.20 הוא הצליח ליצור קשר עם המתלוננת ואמר לה שצריך לגבות ממנה עדות נוספת לגבי האירוע שארע עובר לאירוע בו הגיעה המשטרה והמתלוננת מסרה לו שהוא נתן לה דחיפה לקיר, וקילל אותה כשהיה שיכור והיא זומנה למשטרה למתן עדות.

המוצג ת/15

המוצג הינו אימרה שנגבתה מגב' סוניה גלילי בו מסרה כי כאראם ועלי התגוררו אצלה בדירה כ- 4 חודשים והיא בעלת הבית. כאראם היא זו ששילמה את שכר הדירה, הוא לא עזר לה בתשלומים.

נשאלה מה סיפרה לה כאראם שארע עם עלי, השיבה כי איננה זוכרת מתי זה ארע, בתחילת שנת 2020 כאראם הגיעה לביתה וסיפרה לה שעלי שיכור והוא משתולל כשהוא שיכור ודחף אותה והביא לה מכה, לא זוכרת איפה, כך בלשון מוסרת האימרה. עוד ציינה מוסרת האימרה שהיא יודעת שהיו אירועים נוספים שהמשטרה התערבה, שהזמינו משטרה אליהם לדירה והיא הודיעה לה שלא יכולים להישאר עוד בדירה.

נשאלה והשיבה, שכאראם עזבה את הדירה ביוני 2020.

נשאלה מה הרקע, למה דחף אותה, מה סיפרה לה כאראם, והשיבה שהוא שיכור ולא יודע מה עושה והוא מרביץ.

נשאלה והשיבה שלא היתה עדה למעשי אלימות. עם זאת, מסרה כי בתחילת השנה כאראם מסרה לה שהוא דחף אותה.

עדי התביעה

המתלוננת הגב' כ' ע' א' ק

המתלוננת מסרה כי היא עובדת בניקיון והנאשם הוא בעלה.

מסרה כי במועד מסירת העדות הם עדיין נשואים והגישה בקשה להתגרש. מסרה כי היא רוצה להתגרש מהנאשם כי מפחדת ממנו ועד מועד מתן העדות הוא מאיים עליה, ובלשונה: "אני באה לעבוד כאן, אני מסתכלת שמאלה וימינה אני חיה בפחד". מסרה כי הם היו בני זוג חמישה חודשים אולי שישה. מהיום שהגיעה משטרה, היא עשתה לו צו הרחקה. מסרה כי הם גרו במושב -----, היא שילמה את שכר הדירה, מסרה כי היא התגוררה שם לבד לפני שהם התחתנו. לאחר החתונה הוא לא עבד כמעט שלושה חודשים והיא נשאה בכל הוצאות הבית. לאחר שלושה חודשים שהוא התחיל לעבוד אמרה לו שעכשיו יחלקו בהוצאות והוא אמר בסדר. אבל אחרי שקיבל משכורת הוא התחיל לעשות לה בעיות ולא רצה לשלם ואמר שהיא תשלם.

ביום האירוע, בעלת הביתה התקשרה אליה ושאלה מתי היא משלמת לה מאחר ותמיד היתה משלמת ב- 10 לחודש. הנאשם קיבל את השכר ב- 15 לחודש. אמרה לבעלת הבית שתשלם לה ב- 15 לחודש. בשעות הצהריים אמרה לנאשם שלא ישכח להביא כסף, הוא אמר בסדר והם דיברו יפה, כך בלשונה של העדה.

בערב לא הגיע הביתה. התקשרה ולא ענה. רק לקראת השעה 23:00 הוא הגיע הביתה שיכור, היא שאלה אותו מה קרה, הוא השיב לה "לא איכפת לך, אני בא מתי שאני רוצה הביתה". (שורה 25 עמ' 8).

מאחר והיא ראתה שהוא, קרי הנאשם, שיכור, היא הציעה לו להיכנס להתקלח והעדיפה שלא לדבר איתו במצב כזה, הוא לא רצה להתקלח, אמר לה "את זונה. את מביאה בחורים הביתה. התחיל לקלל אותי" כך כלשונה. היא ביקשה ממנו שוב להתקלח ושהם ידברו בבוקר, הוא אמר לה שהיא זונה והוא אינו מפחד מאף אחד, לא מנתניהו ולא מהמשטרה.

היא ביקשה ממנו לא להרעיש על מנת שלא להפריע לשכנים, הוא התחיל להשתולל עוד יותר, זרק את כל הבגדים בריצפה, כך כלשונה, עשה בלגן בבית. היא התקשרה לחבר שלו שיסביר לו בשפה שלו, חשבה שאולי לא מבין את הערבית שהיא מדברת. החבר לא ענה. היה מאוחר היא לקחה אותו ביד לחדר השינה והוא התחיל להשתולל עשה בלגן בבית, זרק עליה משהו, היא קיבלה מכה ברגל והוא ברח.

מסרה כי היא סגרה את הדלת ואת החלונות כי פחדה.

ציינה כי כשהיתה באה לשלם לבעלת הבית, בעלת הבית ראתה את הסימנים על גופה. ציינה כי יום אחד היא באה לשלם והתחילה לבכות, ובעלת הבית שאלה אותה מה קרה, והיא סיפרה שהוא עשה לה בעיות. בעלת הבית הציעה לה

ללכת למשטרה ולעשות לו מרחק, כך בלשונה. מסרה כי לא שמעה לעצה, הואיל ועלי היה בעלה.

רק אחרי אותו לילה, כשהגיעה המשטרה עשתה לו את המרחק, כך כלשונה.

עוד מסרה כי הלכה להורים שלה אחרי האירוע הואיל ופחדה.

נשאלה והשיבה שהיא אינה יודעת מה זרק הנאשם לעברה. עם זאת מסרה כי קיבלה מכה ברגל וגם נתן לה סטירה בפניה.

במהלך עדותה הוצגו בפניה התצלומים ת/10 ו- ת/11, והיא מסרה: "זה מה שקרה לי מזה שזרק", (עמ' 10 שורה 5).

עוד מסרה כי באותו לילה, ארע לה דבר נוסף בגוף, אבל לא צילמו את זה כך כלשונה, קרי את החבלה הנוספת, כי לא אמרה למשטרה.

סיפרה כי פחדה לפתוח את הדלת ורק שהמשטרה אמרה לה שזה משטרה היא פתחה את הדלת.

ציינה כי מידי לילה היה מגיע שיכור, (עמ' 11). לא שילם שכר דירה.

לציין כי פרטים אלה גם מסרה לשוטר בעת שהגיע לביתה, כפי שנשמע במלל התקליטור התוצר שמתעד את מצלמת הגוף.

במהלך עדותה האזינה לתקליטור ומסרה אודות הפרטים שמסרה לשוטר שהגיע למקום - לביתה, בליל האירוע (עמ' 11), בין השאר מסרה לשוטר שהיא גרה בדירה לבד לפני שהכירה את הנאשם. הנאשם היה מקלל אותה ואומר לה זונה, הוא סטר לה. השוטר שאל אותה אם היא שמה את הדברים של הנאשם בחוץ והיא השיבה בשלילה. כמו כן סיפרה לשוטר שלפני כחודשיים, הוא, קרי הנאשם, נתן לה מכה בגוף מאחור, והשוטר אמר לה שהיא צריכה לבוא איתו לתחנת המשטרה.

לציין כי בפרוטוקול הדיון בהמשך לצפיה בתקליטור צוין כי נצפים חפצים שונים על הרצפה, והמתלוננת ניגבה את הפנים, לכאורה בכתה במהלך השיחה עם השוטר, כך כאמור נראה מצפיה בתקליטור.

באשר לאירוע שארע חודשיים לפני בוא המשטרה, מסרה כי הנאשם הגיע שיכור, היתה להם שיחה אודות שכר הדירה, אמר שלא ישלם ודחף אותה לקיר. מסרה כי היא לא הלכה למשטרה הואיל והנאשם הוא בעלה.

גם בפעם הזאת קרי, האירוע נשוא האישום הראשון בו בדיעבד הגיעה המשטרה, היא לא התקשרה למשטרה. הנאשם שתה הרבה והשתולל יותר. היא אינה יודעת מה קרה לו באותו הלילה. היא פחדה ממנו. ציינה כי גם במהלך הדיון, שהנאשם יושב רחוק ממנה, היא מפחדת ממנו. היא חיה בפחד רק רוצה שיעזוב אותה.

סיפרה שעברה עם הנאשם ימים מאוד קשים, כל פעם היה אומר לה שהיא זונה ומביאה בחורים הביתה. היא שילמה הכל ולבסוף הוא בא שיכור ועשה לה בעיות. אמרה כי אם היתה מביאה בחורים לביתה כפי שטען כלפיה, ניתן היה לראות במצלמות של בעל הבית. ובלשונה: "אני לא כזו יצאתי מהבית לא ככה, אני לא זונה, די נמאס לי ממנו. באלוהים

נמאס לי. אני עד עכשיו באה לעבוד ואני בפחד. מפחדת ממנו. אף אחד לא מרגיש בי, אף אחד". המתלוננת בכתה בעת שמסרה את דבריה, (עמ' 12).

נשאלה והשיבה שגם האירוע הקודם ארע בתוך הדירה היא לא הגישה תלונה במשטרה הואיל והנאשם בעלה ולא רצתה לעשות בעיות. באירוע הקודם דחף אותה ביד והיא קיבלה מכה קטנה בגב, (עמ' 12 שורה 25) קצת כאב לה בגב, כתוצאה מהמכה.

נאמר לעדה, כי הנאשם טוען שהיא זו שהוציאה אותו מהבית, בערב כשהגיעה המשטרה, השיבה "לא זרקתי הוא יצא. גם העירייה ראו אותו רץ, והם התקשרו למשטרה" (עמ' 12).

סיפרה שהיא יודעת מה זה שאדם במצב של שכרות, דוד שלה היה שותה. מסרה כי גם השוטר השני שהגיע לביתה בערב האירוע, אמר שהוא לא יכול לחקור אותו בגלל הריח שלו כי הוא שותה הרבה. (עמ' 13 רישא).

נאמר לעדה שאפשרי שהנאשם יאמר שהוא לא אחראי לשריטה ברגלה, השיבה שהוא יכול לומר מה שהוא רוצה רק שיתרחק ממנה.

נשאלה לגבי השיחה עם בעלת הבית אשר אמרה לה "מה את צריכה אותו", מתי התקיימה השיחה, השיבה כי השיחה הזו התנהלה לפני האירוע שבאו שוטרים הביתה, באחד הימים כשהגיעה לשלם לבעלת הבית ובעלת הבית שאלה אותה מה קרה, והתחילה לבכות.

בחקירתה הנגדית נשאלה והשיבה שהם נשואים, בנשואים של בית הדין השרעי. ציינה כי טרם נרשמו במשרד הפנים בגלל הקורונה. נשאלה על יחסיה עם הנאשם לפני החתונה, מסרה כי לפני החתונה היא גרה בנתניה והנאשם בבאר שבע, והכינה את עצמה לנישואים. הנאשם נתן לה כסף על מנת שהיא תכין עצמה עם בגדים לחתונה וגם זהב. הבהירה כי כך נהוג אצלם. (עמ' 14).

מסרה כי לפני החתונה היא שאלה אותו אם הוא שותה, אמר "פעם ב". אחרי החתונה ראתה שזה לא נכון. נשאלה והשיבה כי החוזה לגבי הדירה היה על שמה ואת שכר הדירה היא היתה משלמת. היא גרה בדירה כשלושה ארבעה חודשים לפני החתונה. מסרה כי היא עובדת בבית ספר בבוקר בניקיון ואחרי הצהריים בקופת חולים.

נשאלה אם היו לה בעיות כלכליות, השיבה שיש לה חובות שמשלמת כל הזמן. החובות הם מלפני הנישואים, והנאשם לא שילם את החובות שלה.

הוצגה בפניה גרסת הנאשם לפיה ביום האירוע הנאשם חזר הביתה מהעבודה והיא זו שהחלה לקלל אותו, לדחוף אותו, למשוך אותו ביקשה ממנו כסף ומיזמתו יצא מהבית.

השיבה: "מי שמפחדת מבעלה קיבלה מכה באותו לילה, יש לה כח ושכל להוציא דברים, מה זה". (עמ' 15 רישא).

נאמר לה שביום 19.2.20 בסביבות השעה 23:00 היה ביניהם ויכוח שהיא יזמה אותו, היא ביקשה ממנו כספים על מנת

שישלם את שכר הדירה, דחפה אותו, משכה אותו, קיללה אותו וגידפה אותו ואז יצא מהבית. השיבה: "באותו לילה חזר בשעה 23:00 משהו כזה, אם אתה שואל אם דחפתי אותו, בטח שלא. אני רוצה להסביר מה קרה, באותו לילה בא ב-23:00 ישנתי, גם במשטרה כתבו שהייתי בפיג'מה שלי, הייתי ישנה. אמרתי לו מה קרה עד עכשיו, היתה לך הרבה עבודה, אמר לי לא איכפת לך, אני אבוא הביתה מתי שאני ארצה, ראיתי ששתה. אמרתי בסדר. תתקלח ותישן מחר בבוקר נדבר". (עמ' 15)

בהמשך מסרה כי לא דחפה את הנאשם, היא לקחה את היד שלו ולקחה אותו לשירותים על מנת שירגע. נשאלה אם ניסתה להכניס אותו למקלחת, השיבה "מי ששותה הרבה ומשתולל לא תיקח אותו לשירותים", והדגימה שתפסה את הנאשם בכף ידו.

שללה התזה לפיה היא משכה את הנאשם. מסרה שהוא החל לקלל אחרי שביקשה ממנו לבוא להתקלח, ולקחה אותו ביד, לא בכח, לכיוון המקלחת, לא דחפה אותו. הוצגה לפניה תזה לפיה היא תפסה אותו בכח ומשכה אותו והיא זו שיזמה את המגע ובתגובה הוא יצא מהבית. השיבה שהוא יצא מהבית רק אחרי שעשה את הבלגן, כמו שרואים בתמונות, ורק אחרי שנתן לה מכה הוא ברח. (עמ' 16).

נשאלה מדוע לא הזמינה משטרה, השיבה שהיא פחדה, וסגרה את החלונות והדלתות. נשאלה מדוע היא פחדה הרי יצא מהבית, השיבה כי הוא יכול לחזור.

נשאלה מדוע לא פתחה את הדלת כשהשוטר דפק, השיבה שפחדה שזה הנאשם. מסרה כי רק אחרי שהם דפקו בחלון ואמרו לה תפתחי ואל תפחדי, היא פתחה את הדלת.

מסרה כי השוטר דיבר איתה בערבית, אמר לה להירגע, שאל אותה מה ארע, והיא סיפרה לו שהוא בא בלילה, שהוא שותה הרבה, שהתחיל לעשות צעקות, התחיל לזרוק דברים בבית. אמרה לו יש שכנים, תתקלח, נדבר מחר, הוא החל לקלל אותה.

נשאלה אם היה משהו נוסף שלא הראתה לשוטרים, השיבה שהיה לה במרכז הגוף בחזה, והתביישה ולא הראתה לשוטרים. עם זאת ציינה כי את הרגל שלה הם ראו ואמרה שזרק עליה משהו אבל לא זוכרת מה, (עמ' 18).

נאמר לעדה, שהוא לא זרק עליה כלום ולא פגע בה ולא גרם לה לשריטה ברגל ולכן לא יכלה לומר לשוטרים מה זרק, השיבה "אז מה, כאילו אני עשיתי את כל הבלגן הזה ואני עשיתי לעצמי ברגל" עוד השיבה "מה מישהי עושה מכה לרגל לבד. מישהו עושה בלגן בבית שלה לבד. אישה שמסדרת את הבית שלה תעשה בלגן כזה" (עמ' 18).

בהמשך שאלה, לכאורה באירוניה, אם יש להם עוד מישהו בבית. אם טוענים שהיא עשתה את המכה ברגל ואת הבלגן.

נאמר לה שהשריטה על הרגל זה משהו שהיה לפני או אחרי הויכוח, השיבה שהיתה בבגדי שינה ושאלה "מה אני משחקת בחוץ מתי לפני? לפני שינה פתאום יש לי דם. קצת היגיון. היה לי ברגל דם, איך לפני. תהיה קצת היגיון בשאלות..." (שורות 8,9 עמ' 19).

נאמר לה שאפשרי שהשתוללה והטיחה בנאשם דברים בזמן שהיא הלכה אחריו וניסתה להחזיק אותו ביד, השיבה "תפסתי אותו ביד. מה קשור היד לרגל שלי" (עמ' 19).

אמרה שהנאשם גרם לה למכה והיא סך הכל לקחה אותו ביד ורצתה שיכנס להתקלח וירגע והציעה שידברו למחרת בבוקר.

נשאלה מה עשתה עד שהגיעו השוטרים מרגע שיצא הנאשם מהבית, השיבה שהיא סגרה את הדלתות וישבה. נשאלה כיצד כשהשוטרים הגיעו הם לא ראו חפץ זרוק בסלון ולא ראו שום דבר חוץ מבגדים והיא אינה יודעת לומר מה הוא זרק. השיבה שאינה יודעת. בהמשך מסרה שהוא זרק אולי משהו של אופניים (עמ' 19).

שללה את הטענה לפיה היא עשתה את השריטה לעצמה.

נאמר לה שבגלל שלא היה לו כסף והוא לא עזר לה בשכר הדירה, היא התקשרה למשטרה והכל היה בשל ויכוח כלכלי. השיבה שהיא עובדת בשתי עבודות, שילמה לפני החתונה לבד את שכר הדירה, היא לא מסתכלת על כסף עובדת משבע בבוקר עד שבע בערב.

נאמר לה שהוא לא שתה אלכוהול ולא נדף ממנו ריח של אלכוהול וגם השוטר, בשעה שחקר אותו, לא טען כי נדף ממנו ריח של אלכוהול, והיא אומרת את הכל בגלל הכסף של השכירות. העדה שללה את הדברים.

נאמר לה שאיש האבטחה שהתקשר למשטרה לא ציין שהוא הריח אלכוהול, השיבה שהיה מקרה נוסף שהמשטרה הגיעה וצילמה בקבוקי אלכוהול.

כמו כן נאמר לה שהנאשם מכחיש שסטר בפניה, השיבה שיגיד מה שהוא רוצה. טענה כי נתן לה מכה בפנים.

נשאלה מתי זרק עליה משהו, השיבה שכאשר התחיל להשתולל יותר אמרה לו תרגע יש שכנים. מסרה כי השכנים הם אלה שהתקשרו למשטרה. (עמ' 21).

נשאלה אם הנאשם יצא מהבית מיד אחרי שתפסה אותו או נשאר בבית, השיבה שלא יצר מהבית. מסרה כי אחרי שעשה בלגן הוא חיפש את הטלפון שלו והיא חיפשה לו את הטלפון. היא אמרה לו שב במיטה אם אתה לא רוצה להתקלח, אח"כ לקח משהו וזרק עליה, היא חושבת שזה משהו ששייך לאופניים כי היו אופניים בתוך הבית.

נשאלה והשיבה שמרגע שתפסה אותו ביד ועד האירוע של הזריקה. חלפו כמה דקות. לשאלה אם היא הרגישה פחד השיבה בחיוב. נשאלה מדוע אם היא חשה פחד היא סייעה לו לחפש את הטלפון, השיבה שבגלל ששתה לא יכלה לעשות שום דבר כי היו ביחד בבית והיא פחדה, אמרה לו תרגע, אני אחפש לך את הטלפון, היא לא רצתה שיעשה לה משהו.

באשר לאירוע נשוא האישום השני, נשאלה והשיבה שהנאשם אכן נתן לה מכה לא חזקה, דחף אותה בבית והם היו

לבד. באותו יום לא היה ויכוח על דמי השכירות, כך לדבריה, אלא על העבודה.

נשאלה והשיבה, שהנאשם בא הביתה אחרי העבודה, היא אמרה לו מה יהיה בסוף, קשה שאני משלמת את כל התשלומים וגם יש לי חובות. הנאשם אמר לה את עובדת ואת תשלמי. אמרה לו למה התחתנו, יותר טוב היה לי להישאר לבד, שאלה למה עושה כך, אמר לה את תעבדי ותשלמי.

אח"כ אמרה לו למה? ורצתה להתקשר לאמא שלה שתבוא והם ישבו ביחד וימצאו פתרון. הנאשם אמר תתקשרי לכל העולם זה לא יעזור. בהמשך כאשר שמה את הטלפון ליד האוזן, דחף אותה, אבל לא הלכה למשטרה.

נאמר לה שאמרה בעדותה שנתן לה מכה בגב, השיבה שהוא דחף אותה בגב (עמ' 22). לא אמרה מכה אמרה דחף.

נשאלה אם דיברה עם סוניה אודות האירוע בו הגיעו השוטרים לדירה, השיבה שדיברה איתה על אירוע קודם.

עד תביעה מס' 2 ולדיסלב חנוכייב

העד מסר כי הוא סייר ועובד באבטחה בשנת 2020 עבד בתור סייר ב-..... נשאל לגבי העדות שנתן במשטרה והשיב שבאותו לילה עשה סיורים ובסביבות השעה שתיים בלילה ראה אדם עם קופצון שעמד ורצה לקבל עזרה. הוא ניגש אליו ושאל מה הבעיה? אותו אדם אמר שלא מרשים לו להיכנס לבית, שיש בעיות במשפחה.

נשאל והשיב שהוא לא יודע מהן הנסיבות האישיות שלא הכניסו את אותו אדם הביתה. ובלשונו: "או עייף או שהיה מסטול לא הריחו אלוהול, אולי דיבר מרוב עייפות או שהיה מסטול."

נשאל והשיב שאכן לא דיבר לעניין, (עמ' 24).

בחקירתו הנגדית נשאל ואישר שהנאשם ביקש ממנו להתקשר למשטרה. נשאל אם הנאשם אמר לו שהוציאו אותו מהבית, השיב שהנאשם אמר שהוציאו אותו מהבית אבל לא ידע איפה הבית שלו. לא אמר באיזה רחוב.

נשאל אם הוא הריח אלוהול מהנאשם והשיב כדלקמן: "לא, לא זוכר".

גב' סוניה גילי

גב' גילי הינה בעלת הבית בו התגוררו הנאשם והמתלוננת, אימרתה, המוצגת ת/15, הוגשה בהסכמה.

מדבריה באמרתה עלה כי המתלוננת סיפרה לה שהנאשם תקף אותה וחוזר הביתה שיכור (כמתואר לעיל).

פרשת הגנה

הנאשם מר ע' מ' א' י'

הנאשם העיד כעד הגנה, מסר כי הוא נישא למתלוננת, בסמוך למועד בו הכיר אותה, הם היו נשואים שישה חודשים. אישר כי אחרי החתונה עברו להתגורר יחד. מסר שהיתה לו דירה בבאר שבע ובהמשך עברו לגור בקיבוץ. טען שהוא היה משלם עבור השכירות וחוצה השכירות היה על שם שניהם.

נשאל והשיב שלמתלוננת היו בעיות כלכליות בעת שהתגוררו ביחד וחובות, לו לא היתה בעיה כלכלית. הוא כל הזמן שילם עבור השכירות.

באשר לאירוע שארע ביום 19.2.21, מסר כי הוא חזר מעבודה והמתלוננת ביקשה להזמין משטרה. לציין כי עדותו של העד נמסרה באמצעות מתורגמנית, והסניגור טען כי התרגום אינו נכון והנכון הוא שהעד טען בעדותו כי מיד שחזר המתלוננת ביקשה כסף.

טען כי הקבלן איחר בתשלום שהיה אמור לשלם לו בחמישה ימים. המתלוננת ביקשה כל הזמן כסף, ואיימה שאם לא יביא לה את הכסף לא תכניס אותו הביתה.

נשאל והשיב כי ביום האירוע, המתלוננת התווכחה איתו באמצעות הטלפון לא התנהלה שיחה של פנים מול פנים (שורה 25 עמ' 31) והוא דיבר עם חבר שלו על מנת שירגיע אותה. כמו כן מסר שלפני שהגיע הביתה הוא התקשר לקבלן לבקש כסף, בהמשך ניסה למשוך כסף בכספומט ולא היה כסף, עבד אצל מישור וקיבל 500 ₪ על צבע, הגיע הביתה ואמר למתלוננת שמגיע לו עוד 500 ₪ מהקבלן, והיה לו בכיס 1,500 ₪.

נשאל מה ארע לאחר שניתק את השיחה, מה ארע בבית. השיב כי היה לו 1,500 ₪ בכיס, בעל הבית שהוא מתגורר אצלו עשה לו צבע בבית והוא קיבל 500 ₪ כך בלשוננו, השאיר את ה- 1,500 ₪ בכיס והתקשר בשנית לחבר שלו מוסא והשיחה התנתקה כי לא היתה לו בטריה. (עמ' 31).

נשאל והשיב, שהמתלוננת התעצבנה והוציאה אותו מחוץ לבית ונעלה את הדלת.

נאמר לו שהמתלוננת אמרה שהוא חזר הביתה שתוי תחת השפעת אלכוהול, השיב כי הוא טען שלא שתי.

נאמר לו שהמתלוננת מסרה שהיא משכה אותו לעבר חדר השינה על מנת שיתקלח, השיב "הבעיה שלנו לא היתה בשכירות, אלא מעבר למצב הכלכלי. כשהיא נעלה את הדלת והוציאה אותי החוצה, יצאתי מהבית בשעה 10:00 וכולם היו ישנים".

נשאל אם בזמן שהיו בבית היא משכה אותו לכיוון חדר השניה למקלחת, השיב שלא נשאר בבית אפילו דקה אחת ישירות הוציאה אותו מהבית, (עמ' 32 שורה 12).

נאמר לו שהמתלוננת אמרה שהוא קילל אותה ודיבר אליה במילים בוטות וסטר לה, השיב שלא מרביץ לאישה בחיים. נאמר לו שהמתלוננת אמרה שפגע לה ברגל, זרק עליה משהו. השיב, שהיא טענה שהוא תקף אותה "על האופניים" כך בלשונו (שורה 16 עמ' 32) ואין אופניים בבית הם היו בחוץ. טען כי הוא לא זרק עליה כלום, לא נשאר בבית אפילו לא דקה אחת. לא פוגע באישה (עמ' 32).

נשאל על ידי באשר לגרסתו במשטרה (גיליון 3 ת/1 שורה 36) שם הוא אמר שהוא יצא מהעבודה בשעה 19:00, השיב שסיים העבודה בשעה 16:00 ועד שעה 19:00 חיפש בנקט, והגיע הביתה בשעה 21:00.

נאמר לו שכראם אמרה שלפני חודשיים בעת ויכוח לגבי שכר דירה הוא נתן לה מכה בגב, הנאשם הכחיש.

נשאל מה הוא עשה לאחר שעזב את הבית, השיב שהטלפון שלו היה ללא סוללה ועד שעה 23:30 הוא חיפש אנשים להישאר אצלם, הוא הסתובב בקיבוץ, ראה אותו שוטר, והוא הזמין את המשטרה.

לשאלתי מה הוא עשה בין השעות 23:00-01:43 הואיל ומדוח השוטר עלה שהאירוע אירע בשעה 01:43, השיב שהמשטרה הגיעה בשעה 23:00 ולא בשעה 02:00.

נשאל והשיב שחשב שהמאבטח הוא אדם רגיל, והוא ביקש ממנו עזרה כי היה ללא טלפון והיה לו קר. אותו אדם התקשר למשטרה. חשב שהמשטרה תעזור לו כמו בסודאן. הוא לא חשב שיפתחו לו תיק (עמ' 33).

בחקירתו הנגדית נשאל והשיב שהמתלוננת גרה איתו חודש בבאר שבע, והוא לקח אותה לבאר שבע ביום בו התארסו ונתן לה 20,000 ₪ עבור ההתחלה החדשה, לקנות דברים חדשים לביתם המשותף (עמ' 34). נשאל והשיב שמהשבוע הראשון היו לו בעיות עם המתלוננת. אישר שגרו במושב ----- . נשאל והשיב שאינו יודע אם המתלוננת גרה בדירה עוד לפני חתונתם (עמ' 36 שורות 5,6), ואם החוזה היה על שמה (עמ' 35-36). טען כי החוזה היה משותף, אך את התשלום רק הוא שילם.

נאמר לו שבעלת הדירה אמרה שרק כראם שלמה, השיב כי הוא אינו קורא עברית, והוא היה נותן לכראם את הכסף, והיא הייתה זו שמשלמת.

נאמר לו שזו גרסה שנשמעת לראשונה בבית המשפט, השיב שהיה מקבל משכורת, מעביר אותה לכראם, והיא הייתה משלמת כי לא ידע לקרוא (עמ' 36). כשנאמר לו שלסוניה אין עילה לשקר וגם לכראם אין, השיב שזה ההסכם בין כראם לסוניה כי שתיהן יודעות שהוא אינו יודע לקרוא ולדבר בעברית (עמ' 36), עוד טען ובלשונו "כיארם הביאה אותי לפה" (שורות 22,23).

נשאל אם חשד שלכראם יש גבר אחר,

ב"כ הנאשם הבהיר במהלך עדות הנאשם שלאחר שהשוטר מסר לנאשם מסמך, אותו הציג הנאשם במהלך עדותו, ואמר לו שכראם הייתה מדברת הרבה עם מספר טלפון המסתיים בספרות הרשומות על המסמך, הוא חשד שהיא בקשר עם מישהו אחר (עמ' 37).

הנאשם השיב שלא חשד בה, טען כי הוא תפס אותה עם מישהו אחר, והיא שכבה עם מישהו אחר לילה שלם (עמ' 37).

שורות 24,25), נשאל על ידי אם לאחר שתפס אותה עם מישהו אחר הוא נשאר רגוע כלפיה, השיב שהיה רגוע (עמ' 37).

הוצגה לפניו תזה לפיה המתלוננת לא דאגה לו, בגדה בו, לא רצתה אותו ונשאל אם בכל זאת הוא נשאר איתה. השיב שהחקירה האחרונה הייתה רק בגלל זה, ובגלל זה הזמין משטרה.

נשאל אם הזמין משטרה בגלל שבגדה בו והשיב שהיא קללה את המשפחה שלו ואותו וגם הכתה אותו.

נאמר לו שבמשטרה הוא לא טען שהכתה אותו. השיב שתקפה אותו בידיים והצביע על מרפקיו, וטען כי המשטרה הגיעה וצלמה את הבית ואת המכות. לשאלה היכן התצלומים, השיב שאינו יודע. ולאמירה אם השוטר לא ציין שראה אותו פצוע ובמצלמה לא רואים שהיה פצוע, (עמ' 38 שורות 11,12) השיב שיגיד מה שיגיד.

דבק בגרסתו לפיה אמר במשטרה שכראם תקפה אותו.

נשאל והשיב כי לא היו וויכוחים על השכירות, וכי אלקוהול הוא שותה פעם פעמיים בשבוע וביום האירוע שותה שתי בירות.

נאמר לו שבמשטרה הוא אמר שלא שותה, ונאמר לו שאשתו אמרה שהריחה ממנו אלקוהול והשיב "איך היא הריחה אותי שלא הייתי בבית" (עמ' 39).

נאמר לו שבמשטרה כפר בכך ששתה והשיב שבמשטרה אמר ששתה.

נאמר לו שתקף את המתלוננת לאחר ששתה אלקוהול, השיב שהיא זו שפתחה את הדלת והכתה אותו ובלשונו "היא נתנה כסא במרפק שלי" (עמ' 39). נשאל אם היה בבית זמן ממושך יותר מדקה כשהיכתה אותו, השיב בחיוב.

כפר בכך שזרק חפץ על רגלה של המתלוננת וטען כי ברגע שהמתלוננת התחילה לתקוף אותו, פתח את הדלת ויצא מרצונו. כפר בכך שפצע את המתלוננת ולאחר מכן ברח מהבית, וכפר בכך כי באירוע נוסף דחף אותה בגבה (עמ' 39).

סיכומי הצדדים

בא כוח המאשימה בקליפת אגוז הפנתה לראיות.

טענה כי דוח הפעולה המוצג ת/3 מחזק את גרסת המתלוננת לפיה הנאשם היה בגילופין, השוטר ציין בדו"ח כי הריח ממנו ריח של אלקוהול. כמו כן סיפר הנאשם לשוטר כי היה בינו לבין המתלוננת וויכוח על שכר דירה.

טענה שגם הדברים שמסר תומר לשוטר, כפי שעולה מהדו"ח, יש בהם לחזק את דברי המתלוננת. כן הפנתה לתצלומים המתעדים את החבלה וטענה שאף הם מחזקים את גרסתה. טענה כי הנאשם מסר שהיו אנשים שהוא הלך אליהם לתחנה המרכזית והנאשם לא זימן אותם למתן עדות ולא מסר את שמותיהם. מעבר לאמור טענה כי הגרסה שלו עומדת בסתירה לגרסה שמסר לשוטר כפי שצוין בת/3. בפני השוטר טען שהוא יצא לחפש כספומטים וכשחזר הביתה לאחר שלא מצא, זרקה אותו המתלוננת מהבית עם חפציו.

הפנתה למוצג שם מתועדת שיחה בין השוטרת שרית מסורי לבין תומר. תומר מסר לשוטרת כי בעבר המתלוננת ספרה לאימו שהנאשם תקף אותה, וציינה ב"כ המאשימה כי אמרת האם הוגשה בהסכמה המוצג ת/15.

ציינה כי גרסת המתלוננת עולה בקנה אחד עם אמרתה של סוניה המוצג ת/15. עוד ציינה כי מהמזכר המוצג ת/5 עולה ששכן ששמע צעקות מבית המתלוננת אבל לא רצה להיות מעורב ולמסור עדות, טענה כי דבריו מחזקים את גרסת המתלוננת, הגם שמדובר בעדות שמועה, ואין מדובר בעד תביעה.

הפנתה למזכר שערך השוטר צבי המוצג ת/14, בו ציין כי המתלוננת מסרה לו שחודשיים לפני האירוע בו הייתה מעורבת המשטרה, הנאשם דחף אותה לקיר בעת שהיה שיכור וקילל אותה, וטענה כי הדברים שמסרה המתלוננת לשוטר מתיישבים עם עדותה של המתלוננת בבית המשפט.

ציינה כי ניתן ללמוד מתוצר מצלמות הגוף שהמתלוננת לא פתחה את הדלת לשוטרים הואיל ופחדה וחשבה שמדובר בנאשם, אשר חוזר כל לילה שיכור. טענה כי העובדה שהמתלוננת מסרה שכן משפחתה שותה ולכן היא יודעת לזהות אדם כשהוא תחת השפעת אלכוהול, מלמדת על אותנטיות. ציינה כי המתלוננת מסרה שהנאשם זרק בגדים על הרצפה ועשה בלאגן ומסרה שהמשטרה ראתה את הדברים. טענה כי בתוצר מצלמות הגוף אכן ניתן לראות את המצב כי שתארה המתלוננת. טענה כי העובדה שהמתלוננת לא הפריזה באלימות, וטענה כי הנאשם סטר לה ולא העצימה את הדברים, כמו גם הוגשו התצלומים שבהם מתועדת השריטה והמתלוננת טענה שהייתה לה חבלה נוספת אותה לא הציגה בפני השוטרים, מחמת צנעת הפרט, מלמדים על גרסת אמת.

באשר לאירוע הנוסף ציינה כי המתלוננת הבהירה שהיא לא התלוננה במשטרה מאחר והנאשם הוא בעלה, ולא רצתה ללכת למשטרה. ציינה כי גם במקרה בו זומנה משטרה ניסתה המתלוננת לסייע לנאשם לפני שעזב את הבית, דאגה לו, ולטענת התביעה הדבר מלמד על העדר מניע.

באשר לאישום השני טענה כי העובדה שמתלוננת תארה את התקיפה כמכה קטנה בגב, היא הנותנת שהיא לא רצתה להזיק לנאשם.

באשר לגרסת הנאשם טענה כי בגרסתו סתירות לעניין התשלומים הכספיים ותשלום שכר הדירה, וגרסתו אינה מתיישבת עם גרסת המתלוננת ועם אימרת סוניה, שהוגשה בהסכמה.

באשר לטענה לפיה המתלוננת גרמה לחבלתה בעצמה, טענה כי מדובר בגרסה כבושה.

ציינה כי הקב"ט שפגש בנאשם בערב האירוע לא זכר את האירוע, אולם ציין כי ראה את הנאשם "מסטול".

טענה כי סוניה חזקה באמרתה את עדות המתלוננת לעניין האלימות, מסרה את העובדות כפי שארעו, הגם שמסרה שהמתלוננת עדיין חייבת לה כסף והיתה לעדה, לשיטת ב"כ המאשימה, אפשרות שלא לסייע למתלוננת.

באשר לעדות הנאשם טענה כי לא זימן עדי הגנה לתמוך בגרסתו ויש לזקוף עובדה זו לחובתו. טענה כי גרסתו בבית המשפט שונה מהגרסה שמסר לשוטר ולקב"ט.

טענה כי לא נתן גרסת אמת לגבי צריכת האלכוהול שלו. טענה כי גרסתו לעניין העובדה שהמתלוננת תקפה אותו היא גרסה כבושה שנמסרה לראשונה בבית המשפט.

עתרה להרשיע את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בשני האירועים.

ב"כ הנאשם בסיכומיו בקליפת אגוז טען כי אין להתייחס לסתירות בעדות הנאשם הואיל והוא מתקשה להתבטא ולהסביר את עצמו והדבר גם משפיע על כושר ההבנה שלו.

לאור האמור, טען כי אם קיימות סתירות לעניין השעות בהן הגיע הנאשם לביתו וסתירות נוספות, אין לתת להן משקל.

באשר לגרסת המתלוננת טען כי היא מסרה עדות שאין בה אמת, והתלונה היא אך ורק בשל המחלוקת הכלכלית, שכן מי שהתקשר למשטרה הוא הנאשם.

טען כי הנאשם ביקש עזרה ממר מולדיסלב חנוכייב, ואמר לו בזמן אמת שאשתו העיפה אותו מהבית כי אינו משלם מיסים ושכר דירה, וגם במהלך עדותו בבית המשפט העד חזר על הדברים.

טען כי אין חיזוק לטענת המתלוננת לפיה הנאשם היה שיכור בעת האירוע, נהפוך הוא, העד חנוכייב ציין שלא הריח מהנאשם אלקוהול, וגם בבית, בעת שהגיעו השוטרים, לא רואים בקבוקי אלקוהול בתוצר מצלמות הגוף.

טען כי גם השוטר דורון ברזילי לא ציין באמרתו שנדף מהנאשם ריח של אלקוהול, הגם שמקובל ששוטר יציין פרט לעניין ריח של אלקוהול באמרת חשוד.

טען כי המתלוננת מסרה כי היא זו שיזמה את המגע עם הנאשם כאשר לקחה אותו בידו ונסתה להוביל אותו אל המקלחת, והיא זו שהחלה את האירוע. טען כי אפשרי שהחבלה ברגלה היא כתוצאה מכך שמשכה את הנאשם וניסתה בכוח להכניס אותו למקלחת.

הפנה לכך שהמתלוננת אשרה שיש לה בעיה כלכלית, הגם שטענה ששלמה את כל התשלומים. טען שלא הוכח שהמתלוננת היא זו שמשלמת את שכר הדירה.

באשר לאירוע נשוא האישום השני, טען כי המתלוננת התלוננה בעקבות הדרכת השוטרים אשר שאלו אותה אם היו תקיפות בעבר, והשיבה כי לפני כחודשיים הנאשם עשה בלאגן כפי שעשה עכשיו, הואיל והוא לא אוהב לשלם שכר דירה, ונתן לה מכה בגב.

טען כי המתלוננת לא זכרה מהו החפץ שהשליך עליה הנאשם ובתוצר מצלמות הגוף לא רואים חפץ שקשור באופניים, ולכן אין לתת לדבריה משקל.

טען כי סוניה באמרתה התייחסה לאירוע שארע בתחילת השנה ואין פרטים נוספים לגבי המועד ולכן אין לתת לאמרתה משקל.

טען כי גם מאמרתה של סוניה ניתן ללמוד שהמתלוננת הייתה חייבת לה כסף, וניתן להסיק מהאמור שהמניע לתלונה הוא כסף.

טען כי בתוצר מצלמת הגוף של השוטר לא מבחינים בחבלה, והחבלה לא מתועדת.

עתר להורות על זיכוי הנאשם הואיל ועסקינן בתלונה שמאחוריה מניע.

ממצאים ומסקנות

שקלתי את טיעוני באי כוח הצדדים בסיכומיהם, עלה בידי להתרשם מן העדים ומן האופן בו מסרו עדותם. השוותי בין עדות המתלוננת בבית המשפט לבין אמרתיה הנוספות, קרי, הדברים שמסרה לשוטר שהגיע לביתה ביום האירוע והדברים שמסרה לגברת סוניה בעלת הדירה. השוותי בין דברי הנאשם בבית המשפט לבין גרסתו במשטרה, לבין גרסתו שנמסרה לשוטרים שהגיעו למקום האירוע, לבין דבריו כפי שנמסרו לסייר. השוותי בין דברי העדים לראיות הנוספות, כגון דברי המתלוננת למול אמרתה של סוניה, למול הדברים שמסר תומר לשוטר כפי שנלמד מדו"ח הפעולה, ואת דברי הנאשם למול דברי עדים אלה. בחנתי את גרסת הנאשם ואת גרסת המתלוננת ובחנתי האם הגרסאות עולות בקנה אחד עם ההיגיון, השכל הישר וניסיון החיים, והגעתי למסקנות כדלקמן:

האירוע נשוא האישום הראשון ארע על פי גרסת המתלוננת סמוך לשעה 23:00. הנאשם לגרסתה הגיע הביתה בגילופין וכאשר רצתה לסייע לו להתקלח הוא פנה אליה בלשון בוטה ובהמשך השתולל, זרק את הבגדים לרצפה, עשה בלאגן בבית, וכשנסתה לסייע לו להיכנס לחדר השינה ולחדר האמבטיה ולשרותים ואחזה בידו, הוא השתולל ביתר שאת, וזרק עליה משהו שגרם לחבלה ברגלה, וברח.

קדמה לאירוע לגרסתה שיחת טלפון במהלכה היא הזכירה לו כי עליו להביא כסף לצורך תשלום שכר הדירה לבעלת הבית. לאחר האירוע הסתגרה המתלוננת בביתה ונעלה את הדלת והחלונות ולא פתחה את הדלת גם כאשר הגיעה המשטרה לביתה, ועד שהשוטרים לא הזדהו כשוטרים לא פתחה את דלת הבית, הואיל וחששה.

רק לאחר שתושאלה על ידי השוטרים לגבי האירוע שארע באותו הלילה מסרה את דבריה, ורק לאחר שנשאלה אודות מעשי אלימות במקרים נוספים, מסרה אודות אירוע נוסף, שארע כחודשיים עובר לאירוע נשוא האישום הראשון, ונתבקשה למסור תלונה במשטרה.

המתלוננת לא הגישה תלונה מיוזמתה ולא זמנה משטרה הגם שהמתלוננת פחדה מהנאשם, לגרסתה לא רצתה להגיש תלונה כנגד הנאשם הואיל והוא בעלה.

המשטרה הגיעה למקום האירוע בעקבות קריאתו של סייר היישוב, שדיווח על אדם סודאני שנתקשה לדבר בעברית אבל מסר שיש לו בעיה ואינו יכול להיכנס הביתה. כאשר השוטר הגיע ליישוב וחבר לסייר, הוא שמע מהסייר שהנאשם אמר לו שאשתו הוציאה אותו מהבית בגלל דמי שכירות. בהמשך כשדיבר עם הנאשם בשפה הערבית, הנאשם אמר לו שאשתו ביקשה ממנו לצאת מהבית ולמשוך כסף לתשלום דמי השכירות, וכשיצא ולא מצא כספומטים עובדים וחזר הביתה היא אמרה שאין לו כניסה לבית, וזרקה את חפציו החוצה.

השוטר ציין שמהנאשם נדף ריח חזק של אלכוהול (ת/3). השוטר ציין כי ניסה לסייע לנאשם להיכנס לבית, והאישה לא פתחה את הדלת והיא פתחה את הדלת רק לאחר שהזדהה כשוטר, והייתה מפוחדת. השוטר ציין כי רק לאחר שתשאל אותה היא ספרה שהוא חוזר שיכור ומרביץ לה, וסיפרה שבערב האירוע כשבקשה ממנו כסף לשלם עבור השכירות ונוצר ביניהם ויכוח, והוא היה בגילופין, הוא הרביץ לה עם הידיים, וזרק לעברה חפץ שפגע לה ברגל.

משמע, לא המתלוננת יזמה את התלונה, אלא השוטרים הם אלה שהגיעו אליה, והנסיבות הן אלה שהשוטר תשאל והיא השיבה, ואף הציגה את החבלה שתועדה במצלמת הגוף של השוטר.

משמע, טענת ההגנה לפיה למתלוננת היה מניע להגיש תלונה, אינה עלה בקנה אחד עם העובדות, הואיל ולא המתלוננת הגישה התלונה, השוטרים הם אלה אשר הגיעו לביתה ותחקרו אותה אודות האירוע ובהמשך נתלוותה אליהם לתחנת המשטרה והגישה תלונה.

בנה של בעלת הבית תומר אשר הגיע למקום האירוע בעת שהגיעה המשטרה, הוא זה אשר מסר לשוטר כי ארע אירוע קודם בו השכנים סיפרו לו שהנאשם היכה את המתלוננת. בהמשך טען בפני השוטרת סיגל, כפי שעולה מהמוצג ת/5, שבעצם מדובר בשכן שלא ראה את האירוע האלים אודותיו תומר מסר אלא שמע צעקות, ואינו מוכן למסור אמרה במשטרה.

אמו של תומר, סוניה, מסרה אמרה שהתקבלה בהסכמה, והיא המוצג ת/15. דבריה באמרתה עולים בקנה אחד עם גרסת המתלוננת שמסרה שסיפרה אודות אירוע האלימות הקודם לבעלת הבית. דברי סוניה באמרתה שהוגשה בהסכמה, מחזקים את גרסת המתלוננת לפיה הנאשם תקף אותה בעבר בתחילת השנה, קרי תחילת שנת 2020, באופן שדחף אותה, וכן מחזקים את דברי המתלוננת לפיהם הנאשם שעה שהוא שיכור הוא משתולל ומכה אותה, וכן מחזקים את דברי המתלוננת לפיהם היא זו שמשלמת את דמי השכירות. גרסת הנאשם לפיה המתלוננת וסוניה קשרו קשר הואיל ואינו דובר השפה העברית ואינו קורא, והנכון הוא שהוא מסר בידי המתלוננת את דמי שכר הדירה והמתלוננת רק היתה זו שבפועל העבירה הכסף, הינה גרסה כבושה. אכן טען הנאשם באמרתו שהוא משלם את דמי השכירות, אולם לא טען שמעביר הכסף באמצעות המתלוננת לבעלת הבית. את טענת ב"כ הנאשם כי לסתירות בדברי הנאשם אין ליתן משקל הואיל והנאשם לא דובר השפה, מצאתי לדחות, הואיל והנאשם מסר דבריו במשטרה באמצעות מתורגמן (ת/1 גיליון 2 שורה 1), משמע היה בידיו למסור את גרסתו. הנאשם לא מסר הסבר מדוע כבש גרסתו עד למועד בו מסר עדות במהלך המשפט.

לא מצאתי כי גרסת המתלוננת רצופה בסתירות כפי שניסה לטעון ב"כ הנאשם, וגם לא היה ניכר בדבריה שהיא מעלילה על הנאשם עלילה.

מצפייה בתקליטור תוצר מצלמות הגוף ניתן ללמוד כי מדובר באישה מפוחדת וכואבת. מאישה שלא מעצימה את האירוע הפלילי. מאישה שסיפרה מדם ליבה את כאבה בעקבות נישואיה עם הנאשם אשר לדבריה ולהרגשתה לא הטיבו עימה, לא מבחינה אנושית, הנאשם התגלה כמי ששותה אלוהול ובזמן היותו בגילופין הופך להיות אלים. וכן לא מבחינה כלכלית, הנאשם לא סייע לה באחזקה השוטפת של הבית. העובדה שהנאשם שתה אלוהול ביום האירוע כפי שטענה המתלוננת וחזר בגילופין הביתה, עולה גם מדוח הפעולה שערך השוטר חרייס, והוגש בהסכמה.

השוטר ציין בדוח המוצג ת/3, שמהנאשם נדף ריח חזק של אלוהול.

גם מדברי הסייר העד חנוכייב ניתן היה להסיק שהנאשם לא היה במיטבו, העד ציין שהנאשם היה עייף או מסטול, ובפועל לא זכר אם היה שיכור או לא.

המתלוננת הותירה רושם מהימן, מסרה עדות סדורה ועיקבית. גרסתה עולה בקנה אחד עם השכל הישר. המתלוננת מסרה כאמור גרסה בעקבות תשאול השוטר שהגיע לביתה. אין מדובר בתלונה יזומה על ידה.

המתלוננת לא העצימה את אופי האלימות, המתלוננת תארה את החבלה בדיוק כפי שתועדה במצלמת השוטר. המתלוננת תארה תקיפה לא ברף הגבוה גם בארוע קודם.

המתלוננת לא ידעה לומר בוודאות מהו החפץ שהושלך לעברה על ידי הנאשם, סברה שמדובר בחלק מאופניים. לטעמי אם היתה המתלוננת מעלילה על הנאשם עליה לפיה הוא גרם לשריטה שנצפתה על רגלה, בעוד היא גרמה לשריטה בעצמה כפי שנטען כלפיה על ידי ההגנה, היתה המתלוננת מציינת בודאות מה החפץ שהושלך לעברה. מעבר לאמור, מדוע היה על המתלוננת לגרום לעצמה לחבלה, אם היא לא התלוננה ולא הזעיקה משטרה. אין מדובר בתלונה יזומה. במקרה הנדון המשטרה הגיעה למקום בעקבות פניית הסייר ופניית הנאשם לסייר, המשטרה - השוטר, תחקר את המתלוננת והשוטר הוא זה שהבחין בחבלה ובעקבות הגעת המשטרה ותחקור השוטר הוגשה התלונה.

לדברי המתלוננת מצאתי חיזוק בסימני החבלה שתועדו על רגלה, המוצג ת/12, בדברי סוניה שאמרתה הוגשה בהסכמה המוצג ת/15. חיזוק ניתן למצוא גם בדברים שמסר תומר לשוטר, אודות ארוע קודם, כפי שתועדו במזכר שהוגש בהסכמה המוצג ת/3 ובדברים שמסר תומר לשוטרת מסורי, כפי שעולה מהמוצג ת/7. הגם שדיברי תומר אינם מהווים ראיה לאמיתות תוכנם הואיל ועסקין בעדות מפי השמועה, דבריו מהווים חיזוק לגרסת המתלוננת באופן שהמתלוננת סיפרה לאימו אודות ארוע קודם וששכן שמע שארע ארוע אלימות קודם.

מנגד, גרסת הנאשם הינה בעייתית ואינה גרסה שמעוררת ספק באשמתו.

אני ערה לכך שהנאשם אינו דובר את השפה העברית אולם הוא מסר גרסתו באמצעות מתורגמן במשטרה ובבית המשפט, ועם השוטר שהגיע למקום בזמן אמת דיבר בערבית, כך שהיה בידו למסור את גרסתו במלואה. הנאשם מסר שהגיע הביתה בשעה 21:00 והמתלוננת לא רצתה להכניס אותו הביתה והוא הלך לחברים בתחנה המרכזית, ובהמשך חזר וביקש מהסיור שיתקשרו למשטרה. המושב והתחנה המרכזית אינם אתרים סמוכים, לפיכך לגובה האמרה היה תמוה כיצד עלה בידי הנאשם בפרק זמן של שעה לעבור מרחק כזה ברגל. הנאשם השיב לשוטר שעבורו זה ספורט. עם זאת הנאשם לא היה מוכן למסור את שמות חבריו בתחנה המרכזית, אליהם טען שהלך. לטעמי, גם אם בפועל לא פגש הנאשם את החברים מאחר וישנו, אם היה מוסר את שמות חבריו אפשר וניתן היה לחזק את גרסתו באמצעותם. אולם הנאשם סירב למסור את שמות חבריו ללא הסבר סביר ועובדה זו עומדת לחובתו. הסברו של הנאשם לאי מסירת פרטי החברים אינו סביר בנסיבות העניין.

זאת ועוד, המאבטח שפגש את הנאשם ציין כי האירוע ארע בשעה 01:43. בעוד הנאשם טען שהוא עזב את הבית כאמור בשעה 21:00. לא ברור אם כך מה עשה הנאשם בין השעה 21:00 לשעה 01:43. גרסת המתלוננת לפיה הגיע הנאשם הביתה רק בשעה 23:00 מתיישבת יותר עם השעה בה פגש המאבטח בנאשם.

לא זו אף זו, הנאשם טען כי הוא זה ששילם את שכר הדירה, וכי הוא זה ששכר את הדירה ובחווה רשומים שניהם, הוא והמתלוננת, כשוכרים.

גרסת הנאשם אינה עולה בקנה אחד עם גרסת המתלוננת אשר מסרה כי התגוררה בדירה מספר חודשים לפני שהיא הכירה את הנאשם. זאת ועוד, בחקירתו הנגדית, בדיעבד, לא ידע הנאשם לומר אם המתלוננת התגוררה בדירה לפני נישואיהם ואם החווה הוא על שמה. מעבר לאמור, הגם שמאמרת בעלת הבית סוניה לא עולה כי המתלוננת גרה בדירה לפני שנישאה לנאשם, עולה מדברי סוניה כי המתלוננת היא זו ששלמה את דמי השכירות, והיא זו שנותרה חייבת בגינם. משמע גם בסוגיה זו - תשלום שכר הדירה והאם התגוררה המתלוננת בדירה עובר לנישואיה לנאשם, דברי המתלוננת

עדיפים, ובדיעבד גם מגרסת הנאשם עולה שאין הוא שולל את גרסת המתלוננת בסוגיית המגורים בדירה עובר לנישואים וסוגיית זהות הצדדים לחוזה הדירה.

זאת ועוד, הנאשם טען כי המתלוננת השליכה את חפציו מחוץ לבית. בתוצר מצלמות הגוף לא נצפים חפצים מחוץ לבית. יחד עם זאת בתוך הבית נצפים בגדים על הרצפה, ועצם המצאות בגדים על הרצפה עולה בקנה אחד עם גרסת המתלוננת לפיה הנאשם השליך את הבגדים שלו על הרצפה.

זאת ועוד, נשאל הנאשם במשטרה אם יש לו מה להוסיף, ולא טען שהמתלוננת תקפה אותו. טען שגרמה לשריטה בעצמה ומדברת עם מישהו אחר. בבית המשפט סיפר שהמתלוננת הכתה אותו, והגדיל לעשות כשטען שזרקה עליו כיסא.

גירסת הנאשם הינה גרסה כבושה. אם הנכון הוא שהמתלוננת היכתה את הנאשם מדוע כבש גירסתו עד למועד מסירת העדות.

לעובדה שהנאשם לא העלה את גרסתו על אתר, לא בפני השוטר שהגיע למקום הארוע ולא באימרתו במשטרה, יש משקל רב על מהימנות דבריו. לנאשם אין הסבר לכבישת עדותו והטענה לפיה יש לייחס הדברים לקשיי השפה, מצאתי לדחותה הואיל והנאשם נחקר באמצעות מתורגמן, והשוטר הראשון בו פגש דיבר עימו בערבית כפי שנלמד מהמזכר ת/3.

הנאשם לא הותיר רושם מהימן וגירסתו אינה עולה בקנה אחד עם גרסת העדים הנוספים.

סוף דבר,

אני מאמינה למתלוננת אשר מצאתי את גירסתה עיקבית ומצאתי לדבריה חיזוקים. אינני מאמינה לנאשם. גרסתו אינה עיקבית ולא חוזקה באמצעות עדים נוספים או ראיות נוספות וחלקה היתה עדות כבושה ללא הסבר לכבישתה עת רבה.

לאור האמור אני מרשיעה הנאשם על פי העובדות המיוחסות לו בכתב האישום, בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש על פי עובדות האישום הראשון ובעבירת תקיפה סתם של בן זוג על פי עובדות האישום השני.

ניתנה היום, ד' טבת תשפ"ב, 08 דצמבר 2021, במעמד הצדדים

ניתנה היום, ד' טבת תשפ"ב, 08 דצמבר 2021, במעמד הצדדים

חתימה